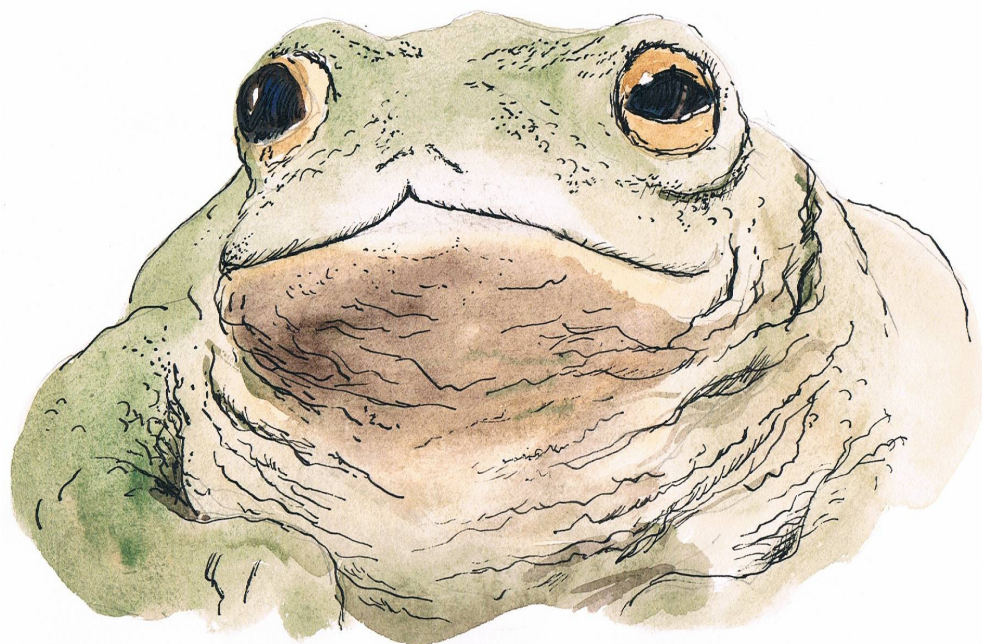

Grodan Ingemars ÖVERVINTRING

av Pongo Lindblom

Illustrationer: Svenerik Nilson sign. SEN

Grodan Ingemars egen berättelse, hur han överlevde en vinter tillsammans med tre stycken katter i en källare.

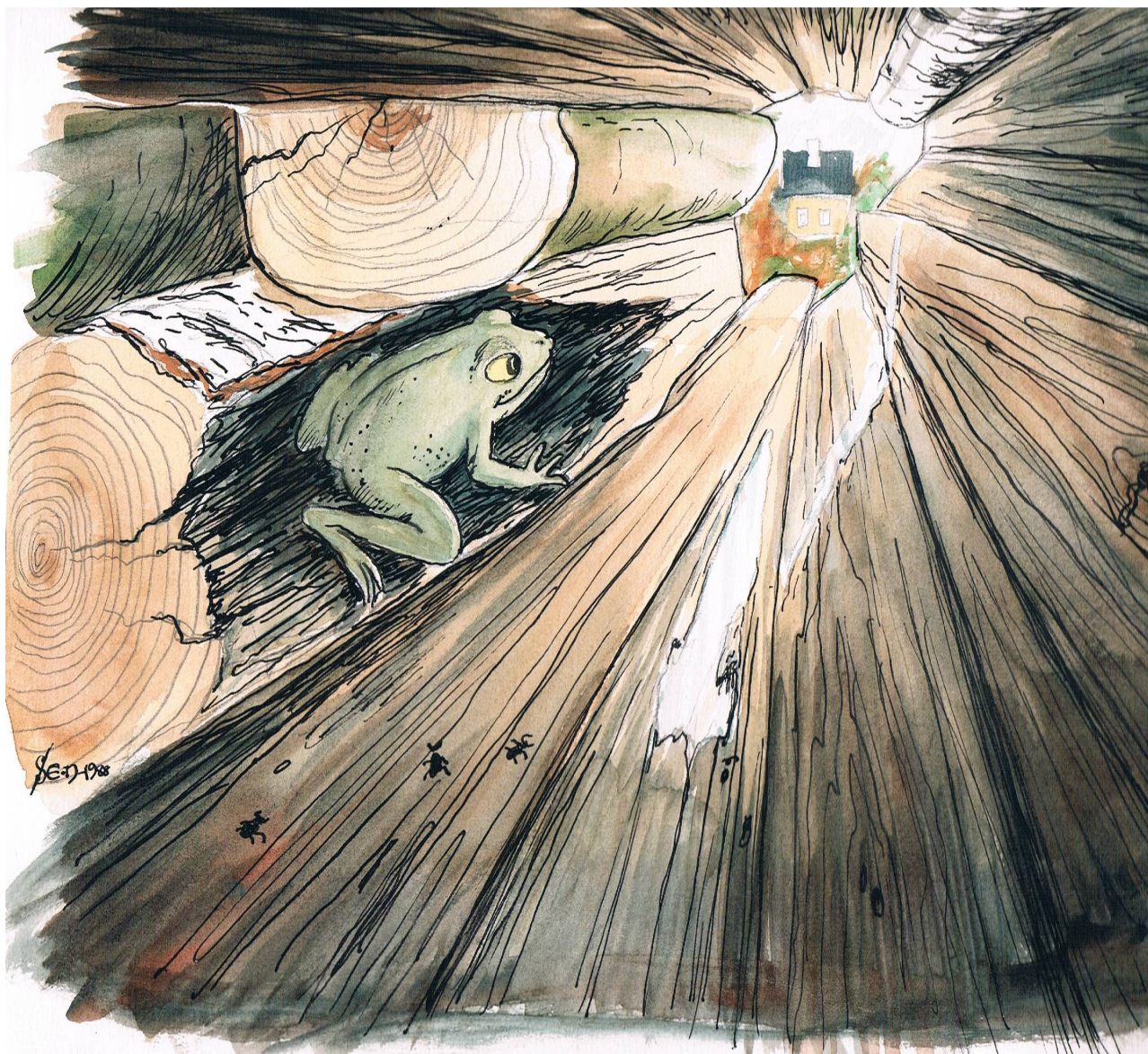
Av Pongo Lindblom

Illustrationer: Svenerik Nilson sign. SEN

Hemsida: loften.se

Epost; nilson-lindblom@loften.se

Copyright: Vivian Nilsson Lindblom / Svenerik Nilson

I en stor vedtrave utanför ett vackert gult hus, med en härlig å, hade grodan Inge-
mar funnit en fantastisk bostad tidigt på våren.

Allt fanns. Nära till vatten med mycket flugor och mygglarver. Vedtraden var ett
enda stort skafferi med sina larver och insekter.

I vedtraden hade han funnit ett vedträ med ett hål, där det fanns vatten. Alldeles
lagom för honom att hålla sig fuktig i. Ville han inte gå ut, så behövde han det inte
på flera dagar. Tack vare vattnet i vedträet kunde han ju hålla sig så fuktig som
grodor måste vara.

Han tyckte han hade det bra och att han hade haft tur. Många kamrater hade han
också. Han hade t.o.m. en flickvän. Han önskade att det få fortsätta så, alltid.

Det blev inte så, för när sommaren närmade sig sitt slut och löven började falla från träden, kom mannen som bodde i det gula huset ut och började hugga av veden i grodan Ingemars vedtrave. Mannen slängde in veden i en källare under det gula huset.

Grodan Ingemar blev lite orolig ett tag, men mannen började i vedtraven långt ifrån Ingemar, så Ingemar tog det lugnt och gjorde sig ingen brådska, att söka vintervila någon annanstans. Han hade gott om tid, tyckte han.

Det värsta var att grodan Ingemar somnade in i flera dagar i sträck, när det blev kallare och kallare ute. En dag vaknade han av att han liksom flög i luften. Ve och fasa! Han hade följt med sitt vedträ under det gula huset till källaren.

Först var grodan Ingemar alldeles förlamad av skräck och han rörde sig inte på flera dagar. Det var torrt och ganska varmt i källaren, så vattenpölen i grodan Ingemars vedträ blev mindre och mindre för varje dag. Och till slut var vedträet alldeles torrt, så han var tvungen att försöka hitta något annat fuktigt ställe att vara på vintern annars skulle han dö.

När han försiktigt försökte ta sig ut i källaren upptäckte han tre stycken stora lurviga djur i källaren. Han hade sett dem ute på sommaren. Hans kamrater hade sagt att de kallades katter. De hade också sagt att de där katterna gärna retades och lekte med grodor. Ibland så hårt att de t.o.m. blivit dödade. Egentligen var de ganska snälla. De försökte bara leka med de små grodorna och de blev hårdhänta, för att de var så stora. Det var värre för mössen, hade kamraterna sagt, för dem jagade katterna och åt upp.

Hur som helst, när Ingemar fått syn på katterna visste han inte riktigt, om han skulle tordas visa sig så han stannade i sitt vedträ och funderade på om det kunde vara klokt att tala med katterna. Han låg där och tryckte. Det blev helt tomt i hans skafferi.

Katterna hade ett hål i ett fönster, som de gick ut och in igenom. En gång när alla katterna var ute försökte grodan Ingemar hoppa upp till fönstret för att komma ut. Hålet var för högt upp och Ingemar hade blivit för svag, så han klarade inte av det.

Ju längre tiden gick desto klarare blev det för grodan Ingemar att han skulle bli tvungen att be katterna om hjälp. På vilket sätt de skulle kunna hjälpa honom visste han inte, men någon lösning måste det ju finnas.

En dag när det bara var en katt inne, tog grodan Ingemar mod till sig och kröp fram. Inte längre än att han fort skulle kunna hoppas tillbaka om katten tänkte börja leka med honom. Katten var svart och vit och det verkade som om den satt och sov.

Grodan Ingemar hade förstått under den tid som gått att det var en gammal honkatt. Han försökte ropa till henne, men det blev bara ett ganska så ynkligt "koack". Han hade blivit så rysligt svag.

Konstigt nog vaknade katten och tittade rakt på grodan Ingemar med sina stora gula ögon. Ingemar tyckte det var lite otäckt.

- ♦ "Vad är du för en och hur har du kommit hit?" frågade katten,
- ♦ - "Jag heter Ingemar och jag följde med ett vedträ in hit för ett tag sedan. Jag vet inte hur länge sedan det var, men nu skulle jag behöva lite hjälp. Jag har blivit nästan alldeles torr och behöver vatten för att orka komma ut", svarade grodan Ingemar katten.
- ♦ - "Du kan i alla fall inte gå ut nu", svarade katten. "Det är fullt med snö ute och du skulle frysa ihjäl. Idag är det julafton och då brukar vi få både mycket och god mat av människorna. Det kanske kan finnas något för dig också. Jag heter Lina och är den äldsta av oss katter. De andra är mina sönder och de heter Putte och Rembrandt."

- ◆ - "Tror du att du kan hjälpa mig, att bli våt och få lite krafter", frågar grodan Ingemar. 2Du kanske kan slicka lite på mig."
- ◆ - "Nej, usch, grodor är slemmiga och äckliga. Förresten är min tunga så sträv så det skulle du inte bli våt av. Låt mig tänka. Vi skulle ju kunna försöka få in lite snö i källaren för det smälter till vatten. Det värsta är vi katter bara kan bära med munnen och då skulle det ju smälta där. Dumt förslag."

Under tiden katten Lina och grodan Ingemar pratade med varandra hade Ingemar försiktigt tagit sig fram till Lina. Plötsligt blev det ett förfärligt oväsen i källaren. Både Lina och Ingemar hoppade till av förskräckelse. Det bullrade och tjöt. Det var en motor som pumpade vatten till människorna som satte igång. Då kom Lina ihög att varje gång det ljudet hördes brukade det droppa vatten lite sakta från ett ställe i källaren. Katterna hade lärt sig undvika det stället för de tyckte inte om vatten.

Lina talade om för Ingemar var han kunde sätta sig, så skulle det nog snart börja droppa på honom. Grodan Ingemar var så svag att han knappt nådde fram.

Ingemar hade inte suttit lång stund innan det koma några droppar och Ingemar kände sig överlycklig. Kanske skulle han ha en chans. Bäst han satt där och lät dropparna falla, kilade en liten gråsugga förbi honom på golvet. Han försökte fånga den med tungan, men missade. Tungan var för torr, men han tänkte att nästa gång skulle han äta upp den.

- ◆ - "Nu får du klara dig själv", sa Lina "för jag måste gå ut."
- ◆ - "Tack för hjälpen", sa Ingemar och fortsatte att slicka i sig droppar och njuta. Det var så skönt att han nästan glömde bort var han var.

Han väcktes ganska så brutalt ur sin lycka av att katterna Putte och Rembrandt kom in genom luckan.

- ◆ - "Titta", sa Rembrandt, "en groda, det var länge sedan, nu ska vi ha kul."
- ◆ - "Jag kan inte förstå, att du bara orkar", sa Putte, och hostade. Han var förkyld.

Rembrandt var redan framme vid Ingemar och petade på honom försiktigt med ena tassens. Ingemar var alldeles stel av skräck. Hur hade han kunnat glömma bort att det fanns två katter till. Rembrandt petade hårdare på Ingemar.

- ◆ - "Hoppa någon gång, vi ska leka", sa Rembrandt. "Hoppa, Hoppa!"

Rembrandt slog hårdare på Ingemar. En klo kom fram och rispade Inger på det ena låret. Blodet började rinna. Det gjorde fruktansvärt ont.

- ◆ - "Låt bli", sa Putte, "den är död".
- ◆ - "Nej då", svarade Rembrandt, "jag såg att den rörde sig. Hoppa någon gång då, annars "

Ingemar förstod att han måste säga något annars kunde det gå riktigt illa.

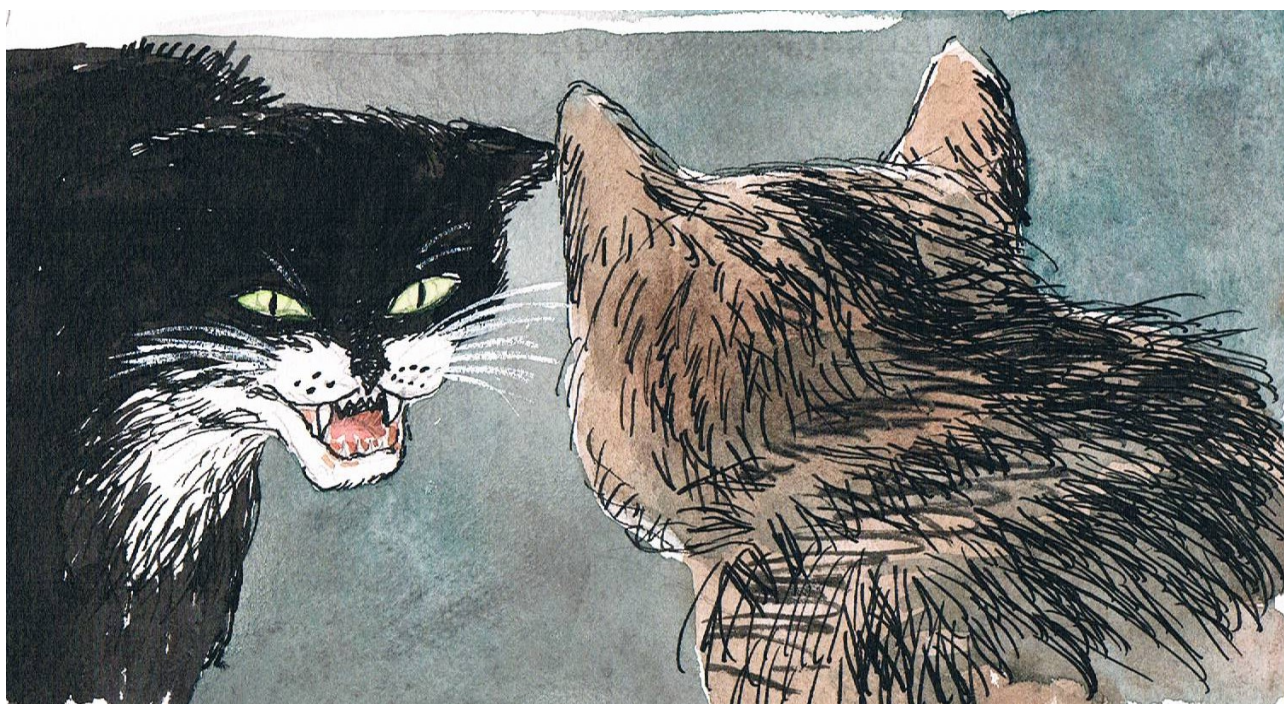
- ◆ - "Jag är mycket sjuk, jag orkar inte leka något alls", sa Ingemar till slut, "snälla, låt mig bara få sitta här ifred."
- ◆ - "Nej, du ska hoppa, grodor hoppar alltid och det är kul", svarade Rembrandt.
- ◆ - "Låt den vara", sa Putte "Vad du är jobbig med ditt lekande."

Precis då kommer Lina tillbaka och ser vad Rembrandt håller på med. Hon blir fruktansvärt arg på Rembrandt.

- ◆ - "Tänker du ta livet av Ingemar", skriker Lina till Rembrandt. "Låt genast bli grodan, ser du inte att han är sjuk".
- ◆ - "Jag tänkte bara leka lite", försvarade sig Rembrandt lite skamset.

Han har väldigt stor respekt för sin mamma. Han fortsatt—"När vi ändå inte kan äta honom, så kan vi väl träna jakt på honom tills hand dör, tänkte jag", sa Rembrandt.

- ◆ - "Låt mig sköta tänkandet", avbröt Lina honom. "Jag har bestämt att han ska överleva hos oss i vinter och då ska inte du få ta livet av honom med dina lekar".
- ◆ - "Puh", tänkte Ingemar, "det var nära ögat."

Januari, februari och mars passerar och katterna och grodan höll sams i källaren. Rembrandt gjorde inte om sitt försök att leka med Ingemar.

Ingemar satt under sina droppar och kunde sova flera dagar i sträck, utom när motorn satte igång, men han vande sig vid alla ljud och han hade det lugnt och skönt.

Framme vid slutet på månaden mars började Ingemar bli piggare och piggare. Han var inte så trött längre. Katterna var också ute allt längre och längre. Ingemar förstod att snart var tiden inne för honom att försöka komma ut. Ut i naturen och friheten och det livgivande vattnet i änen.

En dag när det smällde till i luckan och Linda kom in, hörde Ingemar ljus som han kände igen. Lukten av vår och ljudet av den porlande ån. Åh, vad han längtade efter att få komma ut.

- ◆ - "Usch", sa Lina, "det regnar".
- ◆ - "Är det vår nu", frågar Ingemar. "Jag tycker att det känns så i kroppen".
- ◆ - "Det skulle man nog kunna kalla det", svarade Lina.
- ◆ - "Snälla Lina", ber Ingemar det finaste han kan, "vill du hjälpa mig att komma ut".
- ◆ - "Det regnar ju. Jag går inte ut igen", säger Lina. "Jag avskyr att bli våt".
- ◆ - "Hjälp mig bara upp till luckan, så kan jag gå ut själv", ber Ingemar.
- ◆ - "Jag förstår inte hur det ska gå till", svarar Lina, "men låt mig tänka en stund, så kanske jag kommer på något."

Hon sitter tyst så länge, att Ingemar tror att hon glömt bort honom", men till slut säger hon:

- ◆ - "Om du hoppar upp på min rygg så kanske jag kan hoppa upp med dig".
- ◆ - "Jättebra förslag", säger Ingemar och hoppar upp. Han hasar fram och tillbaka på Linas rygg och har svårt att vara kvar.
- ◆ - "Håll fast dig med klorna", säger Lina , "för nu hoppas jag".

Hon hoppar och Ingemar faller rakt på källargolvet med ena frambenet först. Han slog sig så illa att han haltar. Det gör hemskt ont.

- ◆ - "Vad hände", frågar Lina. "Varför höll du dig inte fast, som jag sa."
- ◆ - "Jag kunde inte", piper Ingemar, "jag har ju simfötter och inga klor".
- ◆ - "Simfötter", säger Lina frågande, "hur håller ni grodor fast ert byte då"?
- ◆ - "Vi slickar i oss och fångar det med vår långa tunga, som vi har hoprullad i munnen", svarar Ingemar.
- ◆ - "Får jag se", säger Lina.
- ◆ - "Inte nu", svarar Ingemar, "du får vänta, jag slog mig så hemskt i det ena frambenet när jag ramlade, så jag måste vila ett tag, sedan visar jag".

Det går några dagar och värken i Ingemars framben blir mindre. Han kan nu stödja lite försiktigt.

Tidigt en morgon, då Rembrandt kommer in genom lucka i fönstret, hörde Ingemar ett lockande "koack". Precis innan luckan smälde igen. Rembrandt var trött efter att ha varit ute hela natten. Det visste Ingemar, men han kunde ändå inte låta bli att fråga honom om han sett till några, som såg som Ingemar ute.

- ◆ - "Jag orkar inte prata med dig", svarade Rembrandt, som hade ett fruktansvärt morgonhumör.
- ◆ - "Men, snälla", bad Ingemar, "du behöver bara säga jag eller nej".

Rembrandt tittat på Ingemar, trött och länge. Han suckar, öppnar munnen och säger:

- ◆ - "Ja, är du nöjd nu".

Precis då kommer Putte och Lina in. Putte säger glatt:

- ◆ - "Tjänare Ingemar, hur är det. Vi såg några av dina kompisar ute. Vad säger du om det?"
- ◆ - "Jo", svarar Ingemar, "jag försökte alldeles nyss få reda på det av Rembrandt, om de hade visat sig."

Så mycket hade inte Ingemar sagt till katterna på en och samma gång på hela vintern, som han gjorde nu när han fått reda på det där om sina kompisar. Ingemar fortsatte:

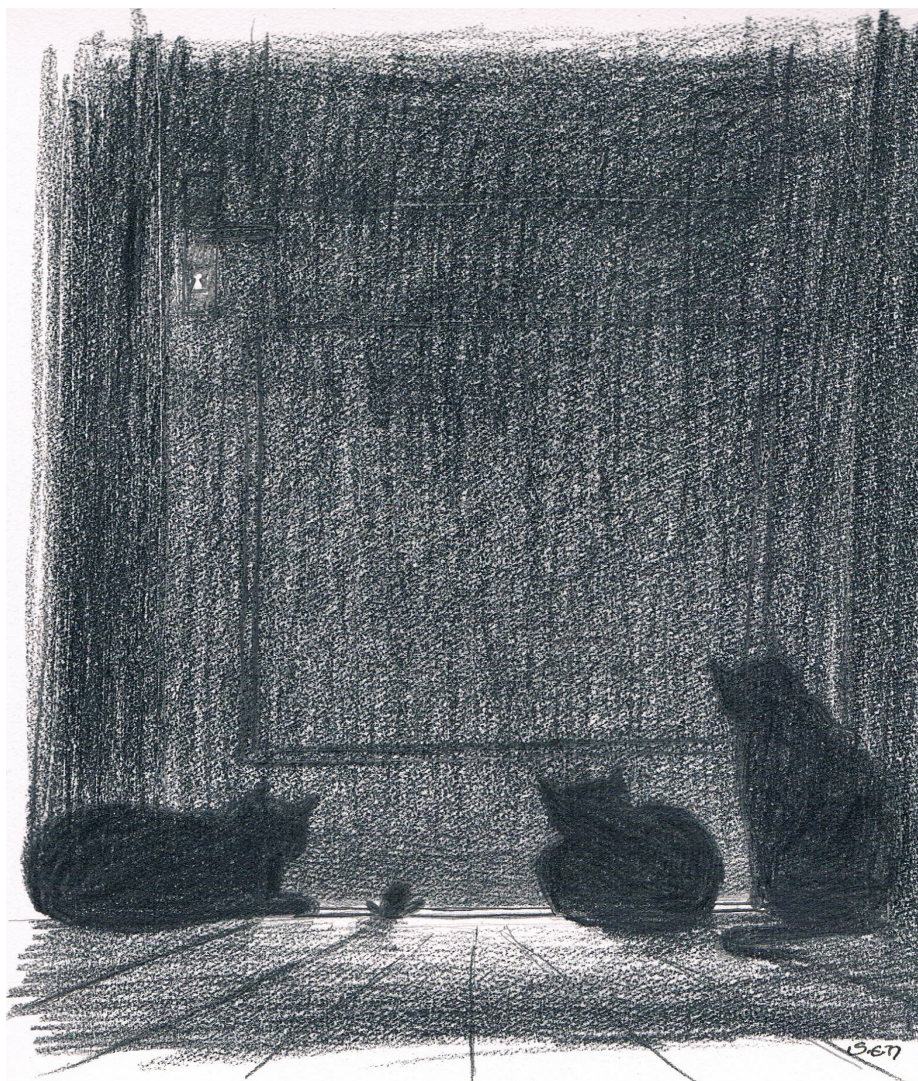
- ◆ - "Har ni något förslag om hur jag ska komma ut vore jag väldigt tacksam.
- ◆ - "Får jag sova en stund", sa Rembrandt, "så kan jag nog tänka klarare". Han hade lite dåligt samvete, för han hade varit så sur emot Ingemar.
- ◆ - "Ja", sa Lina, "Rembrandt är nog påhittigast av oss. Det ordnar sig nog."
- ◆ - "Har någon tänkt på att använda samma väg ut som människorna använder och den väg de släpper ut sin hund?" frågade Rembrandt då han hade sovit.
- ◆ - "Nej", svarade de andra lite tveksamt. De tyckte det verkade lite farligt.
- ◆ - "Det är så här", säger Rembrandt, som njöt av att de andra lyssnade allvarligt på honom, "tidigt på morgonen släpper människorna ut sin hund och då är den så kissnödig och har så bråttom ut att den inte intresserar sig för något annat på en lång stund. Jag vet att om vi katter jamar innanför dörren, den första alltså ,"
- ◆ - "Det är två dörrar för att komma ut, förstår du", viskar Putte till Ingemar
- ◆ - "så öppnar människorna dörrarna", fortsätter Rembrandt, "för oss också. Utanför den andra dörren är du ute på en trappa, Ingemar, och där kan du hoppa åt vilken sida du vill, för det är buskar och grönt gräs på båda sidor, så du kan inte så dig."

- ◆ - "så kan vi ses ute på kvällen, så vi vet att du klarat dig".
- ◆ - "Ja", sa Putte, "hoppa fram till bron som går över ån, så kommer vi dit."
- ◆ - "Har vi bestämt att vi ska hjälpa Ingemar ut som Rembrandt har föreslagit?", frågar Lina
- ◆ - "Ja", svarar de andra.
- ◆ - "Bra", säger Lina, "då måste vi bara vänta tills Ingemar är så bra i sitt framben att han kan hoppa uppför trappstegen utan risk att slå sig igen."

Två dagar senare frågade Linda Ingemar hur han kände sig och om han trodde att han var så bra i benet, att han skulle kunna börja hoppa uppför trappstegen till den inre dörren. Ingemar svarade att det var han och han skulle kunna ta sig upp. Tidigt på kvällen, började Ingemar sitt hoppande uppför trappan. När katterna kom in senare på kvällen satt Ingemar innanför den första dörren och väntade.

Alla fyra satt innanför den övre dörren och lyssnade efter ljud från människorna, när det blev morgon. De var lite rädda att de var för sent, men så kände de lukten av hunden och hörde den gnälla. Så kom människorna förbi källardörren och pratade med hunden om att gå ut.

- ◆ - "Vad skönt", sa Rembrandt då de hörde det. Han hade varit lite nervös för det varit så tyst.

De hörde människorna spola vatten.

- ◆ - "Nu kommer de snart och släpper ut hunden", sa Lina.

Mycket riktigt, de hörde mannen prata med hunden och hur hunden svarade. Sedan blev det ett väldigt oväsen utanför källardörren och de hörde hur den andra dörren öppnades.

- ◆ - "Pass på nu", sa Rembrandt, "sätt igång och jama och skrik, så han öppnar åt oss också. Och, du Ingemar, håller dig i skydd av Putte, för hand är den långsammaste av oss och det vet människorna. Några frågor?" frågade Rembrandt.
- ◆ - "Nej", svarade de andra och sätter igång och jamar och skriker.

De hör mannen prata för sig själv, innan han öppnar dörren. "Jag trodde ni låg och sov", säger mannen när han öppnar för de fyra.

Rembrandt stryker sig mot mannens ben några gånger, innan han går fram till den andra dörren, som leder ut. Lina och Putte med Ingemar dold under sin mage, har försiktigt tagit sig fram till dörren och så sätter de igång och jamar innanför den dörren också.

- ♦ - "Vad konstigt ni bär er åt idag. Jag trodde annars att det bara var Rembrandt, som gick ut den här vägen, men det är klart att ni får gå ut", säger mannen.

Han öppnar dörren åt katterna och Ingemar. Rembrandt stryker runt mannens ben och spinner och han blir klappad.

Under tiden går Lina, Putte och Ingemar sakta ut på trappan utomhus. Ingemar får hoppa så fort han någonsin kan för att hålla sig gömd under Putte. Till slut är de ute och mannen lyfter upp Rembrandt, kramar om honom och ställer också honom utanför dörren och stänger de.

- ♦ - "Nu kan du hoppa", säger Putte och de tre katterna sätter sig för att se på och säga lycka till.

Ingemar tycker det är lite högt, men det ser verkligen grön och skönt ut. Fuktigt också, för det har regnat.

♦ - "Nu får du skynda dig", säger Lina plötsligt, "för här kommer hunden, då måste vi springa".

Iväg sticker alla tre katterna och hunden jagar dem. Ingemar tittar storögt på och tänker, att inte visste han att katterna också blev jagade. Han förstod att han var tvungen att hoppa och försvinna från trappan innan hunden var tillbaka. Han blundade och kastade sig handlöst ut i luften, men precis som katterna sagt så var det mycket mjukt, så han slog sig inte alls.

Det tog Ingemar tre dagar att ta sig fram till bron. Han tog det väldigt lugnt och åt mycket insekter och larver och var bara lycklig att han hade överlevt.

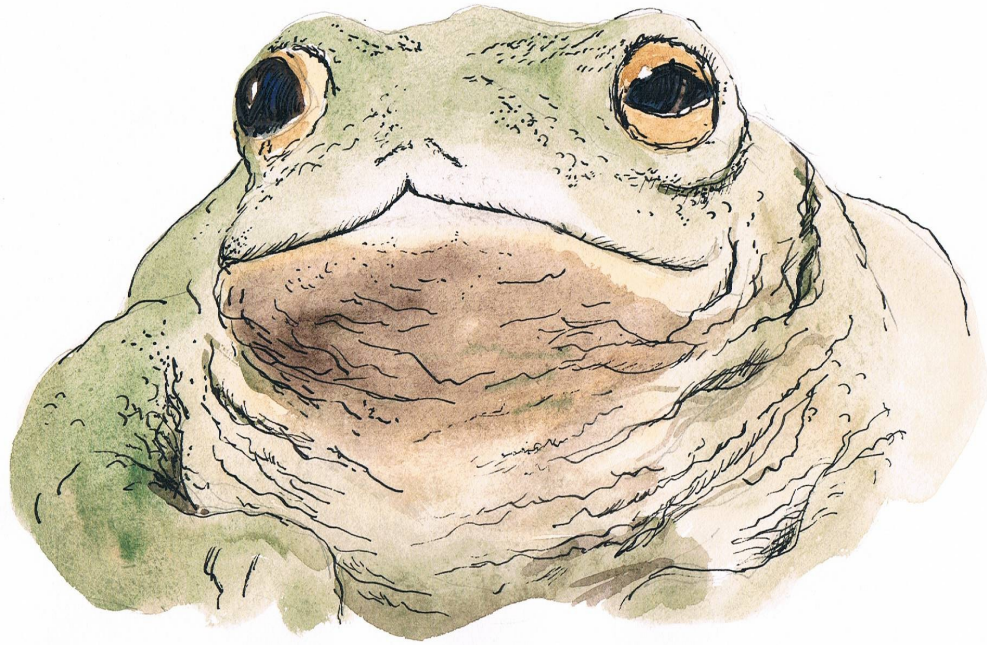
När han kom fram till bron hittade han flera av sina kompisar där och han tyckte att han hade en otrolig tu. Ingemar försökte berätta för sina kompisar vad han hade varit med om under vintern, men det var så otroligt, så ingen trodde på honom.

Inte förrän tidigt en morgon, då det satte sig en stor svart och vit katt på bron och försiktigt ropade:

- ◆ - "Ingemar, har du hunnit hit, så kom fram och prata en stund". Det var Lina. Hon saknade sina pratstunder med Ingemar, så hon sökte få fatt i honom.
- ◆ - "Jag är här och jag kommer", svarade Ingemar och hoppade upp på bron och satte sig bredvid Lina. Där blev de sittande och titta ut över ån ända tills solen började värma lite väl mycket för att det skulle vara skönt för Ingemar.
- ◆ - "Jag måste tillbaka under bron", sa Ingemar till Lina. "Det var roligt att träffas och prata. Be de andra två komma och prata om de har lust. Det skulle vara roligt att hålla kontakten".
- ◆ - "Det ska jag göra", sa Lina. "Och kom ihåg Ingemar, bosätt dig inte i någon vedtrave igen".
- ◆ - "Nej då", svarade Ingemar skrattande, "en gång räcker".

Så kom det sig att människorna, om de var ute tidigt på morgonen kunde se en katt och en groda sitta på deras bro och titta ut över vattnet och ibland titta på varandra. Och visste de inte att det var omöjligt, så såg det ut som katten och grodan pratade med varandra.

Grodan Ingemars egen berättelse, hur han överlevde en vinter tillsammans med tre stycken katter i en källare.

Av Pongo Lindblom

Illustrationer: Svenerik Nilson sign. SEN

Hemsida: loften.se

Epost; nilson-lindblom@loften.se

Copyright: Vivian Nilsson Lindblom / Svenerik Nilson